

Pairolí, Hikmet, Gaziel...

Fins ara no ens havia passat mai i és potser per això que a alguns ens ha sorprès. Comptar amb un president de la Generalitat amb formació humanística deu tenir aquestes coses. De cop i volta, en la solemnitat d'un discurs d'investidura o d'una presa de possessió que ja ningú no s'esperava que arribés i, per tant, en uns parlaments improvisats o, com a mínim, embastats a corre-cuita i a última hora, cita escriptors que no són els de sempre, els clàssics que tothom s'atreveix a recitar sense ni tan sols, molt sovint, haver-los llegit.

Carles Puigdemont és filòleg, s'ha dedicat al periodisme, parla mitja dotzena de llengües i, pel que sembla, ha llegit alguns llibres dels considerats «poc útils» per part dels gurus del que Nuccio Ordine anomena la «dictadura del benefici». No sé com serà la seva gestió política, tot i que com a independentista de la primera fornada tinc les meves expectatives força amunt. De moment, però, ha regalat als catalans algunes cites literàries prou interessants. Vegem-ne tres exemples. El dia de la investidura va tancar la seva al·locució citant les paraules d'un conterrani seu, el malaguanyat Miquel Pairolí, l'obra del qual és tan brillant com, en general, poc coneguda. Li va manllevar uns mots per intentar descriure el tarannà que hauria de regir la seva acció de govern, així com l'esperit del poble que vol dirigir: «La dignitat construeix la personalitat com l'orgull tendeix a destruir-la. Per tant, deixem l'orgull, agafem la dignitat». En la presa de possessió, just després de prometre fidelitat al poble de Catalunya i d'oblidar-se del rei i de la constitució espanyols, va citar uns versos molt eloqüents (que segurament tenien molt de picada d'ullet a la tendència del seu predecessor, Artur Mas, a l'ús de metàfores marineres per referir-se a les vicissituds d'allò que ja tothom anomena el Procés) del poeta turc Nassim Hikmet: «El més bonic del mar / és allò que no hem navegat». I va acabar, aquest cop, amb la cita d'un dels grans periodistes catalans, Gaziel (que, com recordava Antoni Gutiérrez-Rubí a El País, va ser «un republicano íntegro, de talante moderado, más federalista que nacionalista» i que, per tant, no entra en el cànon dels autors previsibles) per definir l'actitud amb què pretén exercir el càrrec: «Sóc falible, però insubornable».

Espero que les cites literàries de Puigdemont no siguin una anècdota aïllada. Espero que els seus discursos siguin pròdigs en referències procedents dels seus autors predilectes. I, de pas, espero que contribueixin a demostrar que les humanitats, tan desprestigiades en un món on la formació només es considera vàlida quan genera beneficis econòmics, també són útils i necessàries.